

GIULIA JE UMRLA, PA VNDAR JI JE USPELO

To je zgodba o Giulii Gabrieli, stari štirinajst let, oboleli za rakom. Že od samega začetka vedite, da je Giulii uspelo.

Res je, ni ozdravela: umrla je na večer 19. avgusta na svojem domu v četrti San Tomaso de' Calvi v Bergamu, medtem ko se je na SDM (Svetovnem dnevu mladih) v Madridu zaključeval križev pot z mladimi. Pa vendar ji je uspelo.

Svoji dve leti boleznii je preoblikovala v hvalnico življenju, v vedno bolj poglobljeni duhovnosti, ki jo je pripeljala tako daleč, da je lahko rekla o svoji smrti: »Zdaj vem, da se lahko moja zgodba konča samo na dva načina. Po milosti čudeža s popolnim ozdravljenjem, za kar prosim Gospoda, ker imam še mnogo načrtov, ki si jih želim uresničiti. Ali pa bom odšla naproti srečanju z Gospodom, kar je prav tako nekaj prečudovitega.«

Giulia je bila takšna: govorila je neverjetne stvari, ki se nam, trepetajočim odraslim ljudem, zdijo neizgovorljive, in to pri svojih vzvišenih štirinajstih letih. Kljub vsemu je bila povsem normalna deklica. Še več: pogosto je sama zahtevala in poudarjala svoje normalno življenje: bila je lepa, sijoča, pristno zabavna, ljubila je potovanja, rada se je lepo oblačila in oboževala »shopping«. Bila je eksplozija bistre, prečiščene življenjske energije, ki pa jo bolezen – kako skrivnostno - ni zlomila, ampak le še povečala.

DAR PISANJA

Imela je velik dar za pisanje. (Dvakrat je bila nagrajena na literarnem natečaju »I racconti del Parco« [Pripovedi iz parka].) Zelo rada si je izmišljala pustolovščine in razne domišljajske zgodbe. Zaradi tega je tudi svojo bolezen imela za veliko avanturo. Govorila je: »Dejstvo je, da je ljudi strah bolzni in trpljenja. Veliko je bolnih, ki ostanejo

sami. Vsi njihovi prijatelji prestrašeni izginejo. Ni se treba bati! Če nam bližnji stojijo ob strani, nam pridejo blizu, nam položijo roko na ramo in rečejo: ‚Daj, saj boš zmogla!‘ je to tisto, kar nam daje moč, da zmoremo iti naprej. Če tega ni, se vprašaš: ‚Zakaj so se vsi oddaljili? Če se oni, ki niso sami bolni, bojijo, je gotovo strah tudi mene‘ ... Zakaj bi se morala boriti za ozdravitev, če mi nihče ne stoji ob strani?

Ne samo da je perfektno poznala svojo bolezen, ampak se je tudi naučila razločevati različna zdravila, njihove učinke in tehnični potek kemoterapij. Kljub svoji ljubeči, a prodirni osebnosti ni nikoli skoparila z nasveti (olepšano rečeno - bolje bi bilo reči z direktivami), ki jih je dajala zdravnikom in bolniškim sestram na pediatrični onkologiji v Bergamu. Kot dodatek je vedno odmerila veliko mero svojega veselja: »Če najdeš v sebi moč, da si rečeš: eh, že dobro, grem v bolnišnico, opravim kemoterapijo in se potem vrnem domov, je vse drugače. Seveda, kadar se počutim slabo, se tudi sama sprašujem: ‚Zakaj se je to zgodilo ravno meni?‘ Vendar si potem, ko se počutim bolje, rečem: ‚Pa ja, daj, zdaj je že mimo!‘ in se nad vsem skupaj nasmejim... «

BOLEZEN JE TREBA ZDRAMATIZIRATI

»Bolezen je treba zdramatizirati,« je vedno ponavljala Giulia.

Njej je uspelo to tako dobro, da je še nekaj dni pred svojo smrtjo primorala enega svojih zdravnikov, da jo je obiskal na njenem domu, kjer sta oponašala tisti dogodek, ko sem omedlela in si me ti ujel, da nisem padla po tleh«. Moral je oponašati sam sebe in se še celo fotografirati pri tem.

Tisto dramatično popoldne se je na koncu končalo z velikim skupinskim smehom.

To so njeni »superjunaki«. Giulia je imela z vsakim od njih zelo osebne,

posebne in celo zaupne odnose. Oboževala jih je in tudi oni njo. Pobesnena je vedno, kadar je po televiziji slišala govoriti o »slabem zdravstvu«. »Če dobro pomislite, ni veliko razlike med superjunakom in zdravnikom.

Superjunaki s posebnimi močmi vse dni rešujejo življenja ljudi, tudi tistih, ki jih ne poznajo. Enako delajo zdravniki.

Edina razlika je, da namesto pajčevine, ki jo uporablja Spiderman, ali kril, ki jih ima Batman, uporabljajo zdravila.

Poleg tega so, gledano s človeškimi očmi, povsem nepremagljivi.« Lahko si predstavljate, s kako težkim srcem so ji njeni superjunaki morali sporočiti novico o vrnitvi njene bolezni.

Tumor, ena najbolj agresivnih oblik raka, je bil po enem letu vztrajne borbe zmanjšan na nekaj celic, a se je ponovno pojavil in razširil. Še močnejše kot prej. Vse je bilo treba začeti od začetka. V ambulanti postrojeni zdravniki so imeli solze v očeh, kar sploh ni profesionalno, je pa nevarno človeško. Ni jim uspelo prebiti ledu. Zato je Giulia, ki je, kakor po navadi, že vse razumela, naredila eno izmed svojih spontan in podarjajočih dejanj: vstala je iz postelje in vsakega posebej objela (in kdor jo je poznal, ve, kakšni so bili njeni objemi ...). Potem jim je rekla: »Če se mi je uspelo enkrat spo-

pasti s kemoterapijami, bom lahko storila tudi drugič. Dajmo, pogumno! Začnimo od začetka.«

Skratka, vse je potolažila. Razumete? Pa vendar vztrajam, da je bila Giulia povsem normalna deklica. Kot vse njene vrstnice je tudi ona na primer zelo rada poslušala glasbo. Še posebej ji je bila pri srcu zimzelena pesem Claudia Baglionija »Strada facendo«, v verziji, ki jo poje Laura Pausini. »Hodeč po poti boš videla, da nisi več sama ... / mi daje polet: daj, saj ti bo uspelo! / Hodeč po poti boš tudi ti našla zvezdo sredi neba ... / Da, to mi daje lahkotnost, umirjenost in veliko upanja.«

Na svoji življenjski poti je Giulia našla na Chiaro Luce Badano, ki je umrla leta 1990, pri svojih osemnajstih letih, zaradi kostnega tumorja. Za blaženo je bila razglašena 25. septembra 2010. Samo Bog ve, kako potrebno in pomembno je bilo to srečanje: »Čeprav je zaradi bolezni umrla, je znala živeti to izkušnjo na tako lep, bleščeč in sijajen način, popolnoma izročujoča se Božji volji. Želim si, da bi tudi sama znala hoditi po njenih stopinjah in da bi zmogla živeti tako, kot je živela ona kljub bolezni. Bolezen ni bila vzrok, da bi se oddaljila od Gospoda, ampak se je prav zaradi nje še bolj zbližala z njim in poglobila ljubezen do njega... «

KIE JE BOG?

Približati se Bogu? Kako vendar: z boleznijo, ki ti neprestano stoji za petami; z življenjem, ki je vedno bolj spačeno; s telesom, ki je vedno bolj oslabiljeno; in ti naj bi se približal Bogu prej, kot pa da bi mu izkričal ves svoj bes in jezo? Dejansko je bila tudi Giulia v nekem trenutku »zelo besna«.

Še več: spustila se je v prepad - krščanski prepad - vprašanja: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« O tem je kasneje povedala: »Vedno znova sem spraševala svoje starše: ‚Kje je Bog? Zdaj ko sem tako bolna in trpim, ko se je name spravilo vse gorje, kje je Bog? On, ki pravi, da smem moliti k Nje-

mu, ki bi lahko naredil velike čudeže, ki bi mi lahko odvezel vse trpljenje, zakaj tega ne stori? Kje je?« Dramatični dnevi njenega obupovanja. Zdravniki so pomislili že na očitni in predvidljiv psihični zlom.

Giulia pa je iskala drug odgovor in ga je tudi našla – v Padovi. Tja je morala iti zaradi radioterapije, na koncu pa se je znašla v baziliki svetega Antona, kjer je iskala nekoliko miru. V tistem trenutku je neka gospa, zbrana v molitvi, položila svojo roko na njeno bolno roko. »Ničesar mi ni rekla, ampak je imela le izraz na obrazu, kakor bi mi želela povedati: ‚Daj, pogumno! Uspele ti bo, Bog je s tabo.‘ V baziliko sem takrat vstopila povsem besna, v solzah, prav usmiljenja vredna. Od tam pa sem odšla z nasmehom do ušes, z veseljem in radostjo, ker me Bog ni nikoli zapustil. Nikoli. Bila sem le tako zmedena zaradi bolečine, da mi ni uspelo začutiti Njegove bližine, v resnici pa me je On z vso močjo stiskal k sebi. Skoraj je ostal brez vseh moči ...«

Veselite se. Dobro si zapomnite to besedo, zakaj v tej neverjetni, vendar popolnoma resnični zgodbi se zdi, da zanj ni mesta. V resnici pa bo na koncu postala ključna beseda. Pred tem je treba spregovoriti o še eni veliki strasti te povsem normalne deklice: o Mariji. Na edinstven način objeta med prvim potovanjem v Medžugorje. In potem še med drugim, kasnejšim, ki ga je izprosil kot darilo za svojih štirinajst let in na katerega se je odpravila s polnim avtobusom prijateljev in sorodnikov. Svoja občutja je razložila nekega dne na enem svojih pričevanj - kjer bi lahko slišal pasti iglo na tla - pred desetimi mladih: »Ne obstaja nobena beseda, ki bi lahko opisala Medžugorje: lahko vam povem samo to, da je Marijina ljube-

zen tako velika, tako močna, da eksplodira v molitvah, spreobrnjenjih in v ljubezni do bližnjega.«

Samo po sebi je razumljivo, da ljubezen do Marije nosi v sebi še neko drugo ljubezen: tisto do rožnega venca, ki ga je molila vsak večer. Se vam zdi to nenavadno za deklico? Morda. Vendar je Giulia vedno znala presenečati. Vedno je bila korak pred drugimi. In tako je prav v tednih največjega trpljenja na svojo roko sestavila »rožni venec čistega zahvaljevanja«.

Govorila je: »V naših molitvah in litanijah vedno nekaj prosimo zase ali za druge. Nikoli pa se ne omejimo le na to, da bi rekli hvala in ničesar ne zahtevali v zameno.« Takšna oblika molitve sploh ni obstajala. Ona jo je uvedla in napisala.

IZPIT ZA DESET Z ODLIKO

»Normalna« deklica si je močno želela, da bi lahko nadaljevala vsakdanje stvari v svojem življenju. Na primer: da bi lahko zaključila sedmi razred. In ko je našla - kdo ve, kje - vso potrebno energijo, podporo od učiteljev šole v bolnišnici (ki jo je imela zelo rada in si je želela, da bi bila bolj priznana in ovrednotena) in učiteljev osnovne šole Savoia, ji je tudi tokrat uspelo. In to kljub zdravstvenim podatkom in prognozam, ki so jo že imeli za mrtvo. Na pisnem delu italijanskega jezika je izbrala mojstrsko temo, navdihnjeno z dnevnikom vojaka na fronti. Na

ustnem delu, ki ga je opravila pred komisijo na svojem domu, je predstavila nalogo o grozotah obeh svetovnih vojn s poudarkom na holokavstu in dodala ostroumno kritično analizo Picassove slike Guernica. Vse skupaj pa je bilo povezano z njenim živim izkustvom lastne bolezni in trpljenja. Pol ure dobro izpeljane predstavitev se je zaključilo z neobičajnim, a povsem umestnim standing ovation - aplavzom na nogah. Rezultat: deset z odliko. Ob strani ji je vedno stala njena najboljša prijateljica po imenu Chiara - kar, po besedah Giulie, nikakor ni naključje. »Od nekdaj je ona moja najboljša prijateljica. Ona je zame vse.«

Z boleznijo je v njej rasla tutli nuja, da bi podarila svoje pričevanje še drugim mladim, posebej tistim, ki so se obrnili stran od Boga, »zaposleni z mrzličnim lovom na zaklad, vendar brez zaklada«. To so bili dnevi poglobljene molitve in darovanega trpljenja za neverne. Saj »ima vsak Boga in Bog je tukaj za vse«. Od tod se je porodila tudi ideja za videopričevanje. Uspelo ji je tudi tokrat: intervju bo kmalu posnet na DVD.

Giulia je srečevala ogromno ljudi in, to je treba povedati z dolžno previdnostjo in brez vzhičenosti, se jih dotaknila v njihovem srcu, da so se ob njej spremenili in spreobrili.

Kdor je kdaj koli vstopil v njen dom, v tisti »bunker« miru in vedrine, pa tudi zasebnosti in sprejetosti, kjer živi njena družina - začeni z mamó Saro,

očetom Antoniem ter malim, izjemnim Davidom (devet let) - je od njih odšel lahkotnega, mirnega in veselega srca.

Giulia je verjela tudi v čudeže. Vendar je takšne milosti prosila Ie za druge, nikoli zase: še posebej za bolne otroke, ki jih je spoznala v bolnišnici. Šele čisto na koncu, ko je postal njen jarem resnično neznosen in ko so ostala vsa orožja njenih superjunakov brez moči, je začela prositi tudi zase. Pa še to Ie, »če je takšna tudi Božja volja«. Kakšna je bila Božja volja, že veste: 19. avgusta zjutraj je njen škof, s katerim je imela zaupljive in pogoste pogovore, v Madridu govoril o njej pred več kot tisoč mladimi iz Bergama, ki so se udeležili Svetovnega dneva mladih. Takrat še ni vedel, da se je njeno stanje močno poslabšalo. Zvečer je bil križev pot z mladimi in ponoči je prišla novica, da je »odšla naproti Gospodu«. Naslednji dan, v soboto, je škof skupaj z mladimi zanjo daroval sveto mašo. V ponedeljek zjutraj pa je, ko se je Ie nekaj ur pred pogrebom vrnil iz Madrida, skupaj z družino zbran v molitvi povabil, da molimo za njen večni mir in pokoj z naslednjimi besedami: »Večno veselje ji podari, Gospod, in večna luč naj ji sveti. Amen.« Z besedo veselje, tako primerno na tam mestu, se konča (ali pa mogoče začne) zgodba o Giulii Gabrieli, dekdici, oboleli za rakom, ki je umrla. Pa vendar ji je uspelo. In sami presodite, bolj ali manj verujoči, kakršni pač ste, ali ni vse to en velik čudež.

bo še prišlo.

Nekdo, ki je imel Giulio rad kot lastno hčer, ne da bi bil njen oče zavisten, je bil izbran od nje - Giulie - da je shranil njene zapiske, posnel njena javna pričevanja in zbral njene misli. Zdaj bo tudi zaključil njeno delo: posadil ji bo še svoje pero in pustil, da sama piše s pomočjo njegove roke. Knjiga bo nosila naslov Zvezda sredi neba.

FABIO FINAZZI

(Članek je bil objavljen v časopisu L'Eco di Bergamo 30. avgusta 2011.)

P. S.: Kakor je začutiti pri zgodbi o Giulii, bi o njej lahko napisali celo knjigo. Dejansko so bile to tudi njene sanje. Ko smo to zamisel prvič predstavili založbi Paoline iz Milana, se je urednik v nekaj minutah odločil: knjigo bomo izdali. Prvo poglavje je že napisano. Vse drugo